

ladet sig optage i et internationalt Broderskab, en Korshær, der havde sat sig til Opgave at erobre hele Verden for Kristus inden en Menneskealder. Kort Tid efter var det ogsaa, at han fremtraadte som Taler ved et politisk Studentermøde og til almindelig Forbløffelse sluttede med at bekende Troen.

»Og stakkels Rosalie!« tænkte han, idet han mindedes sin Broders afdøde Kæreste. »For hende blev Forvandlingen til Skæbne. Hendes glade Øjne saae fra den Tid altid ud, som om de lige havde grædt.«

Døren til Soveværelset blev igen aabnet. I sin hvide Natdragt stod Fru Meta derhenne og støttede sig med Haanden til Karmen. Hun var meget bleg og pressede Øjne og Mund fast sammen.

Doktoren sprang op.

»Er det Barnet alligevel?«

Hun nikkede.

Han kom hen til hende med udbredte Arme, og hun lagde sig ind til hans Bryst som et frysende Barn, mens han varsomt omfavnede hende.

»Du kære, kære —« sagde han og strøg hende over Haaret. »Du lille Stakkel!«

Da Smerten var ovre, rettede hun sig op, tog hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede hans Mund.

»Min søde Mand! Nu faar du Fred for mig en lille Tid. Jeg veed godt, jeg har været dig til Plage. Men nu skal det nok blive bedre. Jeg forstaar ikke,